

SARAH CROSSAN

DECH

DECH

PRAHA 2013

Přeložil: **RADVAN MARKUS**

Sarah Crossan: Dech

Vydání první

Copyright © Sarah Crossan 2012

Published by arrangement with Rights People, London

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2013 jako svou 1763. publikaci

Přeloženo z anglického originálu *Breathe*

vydaného nakladatelstvím Bloomsbury Publishing Plc., London (UK)

v roce 2012

Český překlad © 2013 Radvan Markus

Přebal a vazba © 2013 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2013 Christian Fuenfhausen

Odpovědná redaktorka Jana Markusová

Korektorka Daniela Čermáková

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo **BARONET®** jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-1çæ-4

BARONET

Praha 2013

Sarah Crossan

DECH

Andreasovi

Poděkování

K tomu, aby mohla vyjít kniha, je potřeba celá hromada lidí. Jen málokdy pracuje spisovatel v izolaci. Upřímné díky patří Julii Churchillové a Sarah Daviesové, mým skvělým literárním agentkám, a všem z nakladatelství Bloomsbury, zvláště pak Ele Fountainové, Natalii Hamiltonové a Emmě Bradshawové. Mnohokrát děkuji Lise Wuové a Felicity Williamsové za pomoc při vytváření světa tak, aby z vědeckého hlediska fungoval. Děkuji všem přátelům a rodinným příslušníkům a především svému manželovi.

Kyslík je nezbytnou podmínkou
pro většinu forem života.

Po dvě a půl miliardy let to byl
nejhojnější chemický prvek na Zemi.
Až do Zlomu.

ČÁST PRVNÍ

KAPSULE

Alina

Stisknu Abelovi ruku a on se na mě podívá. „Ted’?“ zeptá se. Druhou ruku strčí do kapsy.

„Ne, ne. Ještě ne,“ šeptám. Jsme přímo v hledáčku několika kamer a pár metrů od nás stojí stevard. Přitáhnu Abela k sobě a obejmů ho kolem krku. Nechodíme spolu, ale pokud to budeme předstírat, nebudeme vypadat tak podezřele.

„Dej mi vědět kdy,“ říká Abel.

Blížíme se ke skupině bříz bělokorých a připojujeme se k hloučku návštěvníků, kteří na ně zírají. Průvodce podrobně vysvětluje, jak složité je zde udržet stromy naživu, a turisté, většinou prémiové, to baští i s navigátorem. „Než doroste do podobné výšky, trvá této odrůdě celých dvanáct let. Srovnatelný exemplář nenajdete nikde jinde na Zemi.“ Odolávám pokušení obrátit oči v sloup a místo toho vytahuju svůj pad, abych si jako správná turistka pořídila fotku.

Z amplionů kdosi oznamuje přísným hlasem: „*Za pět minut se rezervace zavírá. Prosím, opusťte biosféru. Za pět minut se rezervace zavírá. Prosím, opusťte biosféru.*“

„Už to nestihneme,“ prohlásí Abel, pustí moji ruku a zamíří k východu. Okamžitě se mu vrhám kolem krku. Při tréninku byl ohromně sebejistý. Nikdy by mě nenapadlo, že tak rychle dostane strach.

„Nemůžeme z toho vycouvat,“ říkám rozhodně. „Na vstupné jsme šetřili celé měsíce. A potřebujeme ty sazenice. Bez nich pryč nepůjdeme.“ Rozhlížím se kolem. Všichni jdou směrem k nám, včetně stevardů. Políbím Abela na špičku nosu. Odtáhne se.

„Proč to nemůže udělat tvoje teta nebo strýček?“

„Už jsem ti to jednou vysvětlovala,“ odseknu. „Dělají v zemědělském sektoru a pro tuhle část biosféry nemají povolenky.“ Hlouček turistů projde šouravým krokem okolo a zamíří k obchodu se suvenýry. Usměju se na postarší pár, který se na nás dívá. Opětují můj úsměv, zavěsí se do sebe a pokračují v chůzi.

„Jestli mě chytanou...“

„Nechytanou nás,“ prohlašuju, přestože si nemůžu být jistá. Vím jen, že mě nikdy předtím nepřistihli a že Abelovo váhání pouze zvyšuje nebezpečí, že se to poprvé stane právě teď.

Odvádím ho zpátky na vyhlédnuté místo, kam na nás dohlédne pouze kamera číslo čtyři. „Je napravo od tebe,“ dávám mu pokyn. „*Musíš* se trefit.“ Přikývne, zašátrá v kapse a vytáhne ruku zaťatou v pěst, takže vím, že v ní svírá kámen. Nejradši bych ho teď políbila doopravdy, ale není na to čas a koneckonců nevím, jestli by ode mě opravdovou pusu vůbec chtěl.

Když kamera zamíří opačným směrem, štouchnu do Abela loktem a on vymrští kámen do vzduchu. Zadržím dech. A chce se mi zavřít oči, protože vidím, že kámen nezasáhne cíl. Chytanou nás. A nezavrou nás do vězení. Jednoduše se po nás slehne zem.

„Sakra,“ vycedí mezi zuby Abel.

Místo toho, aby zasáhl kameru, odrazí se kámen od stromu a spadne jednomu turistovi na hlavu. Zalapám po dechu. Ke sténajícímu turistovi se rozběhnou stevardi.

„Dostal jsem ránu do hlavy!“ křičí turista. „Někdo na mě vystřelil.“

„Musím odsud vypadnout,“ žadoní Abel. „Hned. Ty to nechápeš.“

„Máš ještě jeden?“ ptám se a chytám ho za loket, aby nezačal utíkat. Přikývne a vytáhne z kapsy další, ještě větší kámen. Pokouší se mi ho podat. „*Musíš* ho

hodit ty,“ trvám na svém. „Máš lepší mušku.“ Kamera stále opisuje svůj půlkruh. „Rychle!“

„Když se netrefím, můžu někoho zabít.“

Podívám se na kámen v jeho ruce. Má pravdu. Je těžký, má ostré hrany a Abel velkou sílu.

„Tak se tref,“ povídám. Stevardi shánějí nosítka. Jestli se kdokoli z nich otočí naším směrem a uvidí nás stranou od ostatních, určitě nás začnou sledovat. Abel musí okamžitě hodit, nebo nám nezbude než vypadnout. „Udělej to!“

Kámen prosvíští vzduchem, zasáhne kameru a roztrhne čočku na střepy. Na pěšinu začnou přet úlomky skla a plastu a objeví se další stevardi. Abel na mě vrhne krátký pohled a pak se rozběhne přímo do největšího zástupu.

„Ten kámen mohl někoho zabít!“ křičí zplna hrdla. „Je tady životu nebezpečno!“

Zhluboka se nadechnu a protáhnu se pod lanovým zábradlím. Skrčená až k zemi sprintuju mezi stromy a skáču mezi kořeny. Většina pomocných pracovníků takhle běhat neumí, jejich srdce by takovou zátěž nevydržela. Právě proto však trávíme noci v temných uličkách a honíme se navzájem, abychom rozpumpovali srdce. Vdechujeme přitom ovšem nepovolené množství kyslíku.

Vytahuju ručně nakreslenou mapu biosféry, na níž je křížkem vyznačené místo, kde roste jilm. Člověk by ho ale snadno našel i bez mapy. Větev má jako velkolepá křídla rozepjatá tak doširoka, že vypadá jako pták chystající se vzlétnout.

Při pohledu na jeho vznešenost se tají dech, ale já nemám čas se zastavit, abych ho obdivovala. Otvírám batoh, vytahuju lano a přehazuju ho přes nejnižší větev. Popadnu zahradní nůžky, strčím je do kapsy a začnu šplhat. Když se dostanu na větev, pouštím lano a škrábu se nahoru po dalších větvích a sucích. Na možný neúspěch radši ani nepomyslím. V hlavě mám

jenom sazenice a jak je dostat do Lesa. Nakročím po větvi a šmik, sazenice letí na zem.

Nejraději bych tu zůstala, zavolala Abela a strávila celé odpoledne na opravdovém vzduchu, usazená v pevném náručí jilmu. Anebo v *jeho* náručí. Ne že by to bylo dovoleno; *žádné románky mezi členy Odboje*, připomíná nám stále Petra. Přináší to jen komplikace a brání nám to činit správná rozhodnutí. A má úplnou pravdu. Když jsem si pro misi vybrala Abela, vůbec jsem neřešila, že není úplně připravený. Potřebovala jsem jen záminku, proč s ním trénovat.

O tom ale teď nemám čas přemýšlet. Brzy stevardi zametou úlomky kamery, odnesou zraněného turistu a všichni se začnou tlačit k východu. Pospíším si na zem, sbalím sazenice i náčiní a jako o závod se ženu zpátky. Srdce mi buší jako kladivo.

Když se přiblížím k mezeře mezi stromy, ve které prosvítá žlutá pěšina, klekám si na čtyři a plížím se po centimetrech. Když vstanu a ležérním krokem dojdu k Abelovi, nikdo si mě nevšímá. Abel ke mně otočí hlavu, usměje se a poodstoupí od okraje zástupu.

Následujeme poslední turisty otáčejícími se dveřmi do temného tunelu, který odděluje biosféru od zbytku kapsule. Vzduch se proměňuje. Už nechutná zeleně a opravdově, ale získává umělou pachů. Na konci tunelu se dáváme do klidného kroku. Dbáme přitom na to, abychom nepřekročili povolenou rychlost tří mil za hodinu pro případ, že nás zachytí radar anebo si nás všimne stevard.

Nacházíme se v První zóně s jejími čistými bulváry a skleněnými budovami. Všichni kolemjdoucí mají perfektně padnoucí obleky a na samolibých obličejích nosí dýchací masky spojené s kyslíkovými nádržemi u pasu. Všichni jsou pochopitelně prémiové, a když nás spatří, uhýbají pohledem, byť by to mělo být jen neznatelně.

Neohlížíme se napravo ani nalevo a jdeme dál. Přestože jednotlivé zóny kapsule nerozdělují žádné zdi,

elektrické ploty ani zátarasy, není při vstupu do Druhé zóny pochyb, že jsme nechali smetánku za sebou. Zde, blíž ke středu kupole, se rodinné domy proměnily v nízké činžáky. Místo otevřených bulvárů tu jsou úzké ulice a hemží se to tu nikoli kravatáky, ale stevardy, protože právě tady bydlí. Necháváme hlavy skloněné.

Zanedlouho dosahujeme Třetí zóny. Činžáky, z nichž každý je schopen pojmut tisíc lidí, dosahují skoro až ke skleněné kupoli a v ulicích je téměř tma jako v noci; všechno přirozené světlo je pohlceno betonem. Zahýbáme do ponurého průchodu mezi dvěma budovami. Chabá náhrada za velkolepost jilmů a olší.

Abel si nadšením mne ruce a tancuje na místě. „My jsme to zvládli! Máš všechno, co jsi potřebovala? Můžu se podívat? Jestli chceš, o všechno se postarám.“ Je to zase ten starý Abel, kterého jsem znala.

„Mám hromadu sazenic. Silas tomu nebude věřit. Dost možná, že mě Petra povýší!“

„Byla jsi prostě úžasná!“ chválí mě a obejmeme mě kolem pasu. Široce se usmívá a je přitom tak blízko, že se špičkami nosu téměř dotýkáme. V žertu ho odstrčím, nejsem připravená na to, co by polibkem mohlo začít.

„Já? Byl jsi to přece ty, kdo hodil kámen a odvedl pozornost. Jsem ráda, že tě Petra našla, Abele. Tvá účast pro nás znamená velký přínos.“ Nevím, proč pořád trvám na tom, aby se náš vztah neustále točil kolem Odboje. Nevím, proč mu nemůžu jednoduše říct, že jsem s ním ráda, ať spolu pracujeme, nebo ne.

„Takže je doručíme do Lesa?“ chce vědět.

„Jo. Půjdeš s námi?“

Abel se celý rozzáří. „Že se vůbec ptáš!“ Když znovu nenápadně vykročíme po ulici, Abel mě obejmeme kolem ramen. Celá se zachvěju.

„Důvěřuješ mi?“ zeptá se a pohladí mě prsty na krku.

„Přestaň, Abele!“ napomenu ho. „Jsme druzi ve zbrani, ne milenci.“ Chci, aby mi odporoval a prohlásil, že beze mě nemůže žít. Nic takového neudělá, jen se zasměje. Nechám jeho paži tam, kde je.

Narozdíl od něj se ale nesměju.

2

Bea

Uchazeči sedí kolem skleněného stolu. Mnozí se ošívají, jedna dívka si okusuje nehty a plive je na stůl, jiný kluk se kouše do rtu. Snažím se vypadat klidná. Když se podívám na Quinna, který sedí přímo naproti mně, zazubí se na znamení, že si nedělá starosti ani o jednoho z nás. Je uvolněný jako vždy a s rukama za hlavou se opírá o opěradlo židle.

Netrpělivě čekáme, až přijde profesor a zahájí debatu. Víc než rok jsme pilně studovali a teď přišel čas dokázat, jak dobře umíme jeden na druhého vyzrát. Všichni ostatní v místnosti jsou dokonale nadrcení prémiové a cítím se před nimi malá a nepatrná, tedy kromě Quinna, který není vůbec snob, a nebýt kroužku vytetovaného na ušním lalůčku by si člověk nevšiml, že je prémius. Podobně jako Quinna připravoval pravděpodobně každého k debatě soukromý učitel, takže jsou připraveni roztrhat mě na cucky.

Když profesor napochoduje do místnosti, vůbec se na nás nedívá. Obracejí se zády, jako by si nás vůbec nevšiml. Sedíme v pozoru a sledujeme, jak zapíná obrazovku na přední stěně. Když promluví, má hlas jako ocel.

„Zkouška, která vás čeká, vyžaduje bezchybnou práci mozku. Ti, kdo zkoušku skládají už podruhé,“ prudce se obrátí a vrhne pohled na kluka, jemuž po

krku stékají perly potu, „si jistě pamatují, že nevyžadujeme žádné *správné* odpovědi. K úspěchu vedou hodnověrné argumenty a síla logického úsudku. Hodláme vychovat vůdce dost moudré a silné na to, aby řídili kapsuli. Vás jsme vybrali, protože jste dosáhli výjimečných výsledků v předběžných testech za simulovaných podmínek. Jediný opravdový test však spočívá ve střetnutí s lidskými protivníky ve skutečné debatě. Zkoušku sleduje několik vládních úředníků a ředitelů firmy Dech, sponzora tohoto vzdělávacího programu.“ Quinn pohlédne na stěny z matného skla. Předpokládám, že přemýšlí, zda se na něj dívá i jeho táta, který je u Dechu jedním z nejvyšších ředitelů. „Celá zkouška se nahrává, a jakmile budou známy výsledky, budeme vás informovat na vašich padech. Můžeme vybrat maximálně dva z vás, ale nemusíme taky vybrat nikoho.“

Není to obyčejná debata, kde se spolu potýkají dva týmy. Všichni sedíme kolem konferenčního stolu jako někde na schůzi správní rady a rozhodujeme se tak, že jednoduše nasloucháme jeden druhému a vybíráme si, se kterými uchazeči souhlasíme. V jakémkoli okamžiku debaty má profesor právo vyloučit studenta, pokud mu připadá agresivní, příliš tichý či neřídící se logikou. Klíčem k úspěchu je zůstat klidný, sledovat hru a získat ostatní na svou stranu. Profesor se usazuje na židli s vysokým opěradlem v čele místnosti a rozdává nám čísla, jimiž se budeme oslovovat.

„Pokud dojde k situaci, kdy se všichni shodnete, body dostanou ti, kteří se zhostí role ďáblova advokáta. Nemusím vám vysvětlovat, co to znamená – všichni jste prošli předběžnými testy.“ Obrátí se k obrazovce, zmáčkne tlačítko a objeví se věta:

Stromy už nejsou nezbytné pro přežití ani pro lidský pokrok.

Pochopitelně. Copak někdo mluví o něčem jiném? První si vezme slovo kluk v nažehlené bílé košili.

„V historii byly stromy nezbytné, ale teď jsou mrtvé a my se bez nich dokážeme obejít. Stačí jen navštívit kapsuli a poznáte, jak zdraví a spokojení jsou všichni občané.“ Samozřejmě. Prémiovi může kapsule skutečně připadat jako ráj na zemi. Vzal si ale slovo, aniž by si promyslel své argumenty, a tak nemá žádnou šanci udržet svou pozici celou hodinu.

„Nesouhlasím,“ vkládám se do debaty. „Pomocní pracovníci si nemohou finančně dovolit dodatečný kyslík nutný pro cvičení. Jak máme být zdraví?“ A tak to začíná. Hádáme se. Uchazeči si navzájem hrozí a zvyšují hlas. Několik přítakávačů jde rychle z kola ven. Poté několik dalších. Na konci vyměřené hodiny zbýváme jenom dva: já a Quinn. „O jakém druhu pokroku vlastně mluvíš?“ ptám se. „Jsme šťastnější než naši předchůdci?“ Quinn nakloní hlavu a změří si mě pozorným pohledem. Díváme se přes stůl jeden druhému do očí. Quinnovi cuká v prstech. Pohlédne směrem k profesorovi.

„Pokrok a štěstí ale není to samé. Jestli teď máme pokročilejší technologie než před Zlomem, tak je to proto, že nás ztráta stromů donutila k inovacím,“ namítá. Ve tváři má omluvný výraz a já vím, že se mu přičítá se mnou zápolit. Když nám dali termíny testů a vyšlo najevo, že máme debatovat v jedné skupině, hrozil, že se odhlásí, dokud jsem ho nepřesvědčila, ať to nedělá.

„Netvrdila jsem, že pokrok a štěstí jsou totéž. Ptám se, jaká je *definice* pokroku.“ Odmlčím se, aby Quinn mohl zareagovat, ale on nic neříká. Jen pokrčí rameny v lehce poraženeckém gestu. Víím, že má nějakou odpověď připravenou, a nechci, aby mě nechal vyhrát. Než ho ale stačím donutit k reakci, zazní gong a Quinn vydechne úlevou. Pak se usměje, nikoli nafoukaně či samolibě, ale jako by mi chtěl blahopřát. Taky se na něj usměju.

„Děkuji všem uchazečům,“ prohlašuje profesor

a začíná si uklízet své věci. „V příslušné lhůtě dostanete zprávu na své pady.“

Před akademickým institutem se ke mně Quinn obrátí, uchopí mě za obě ruce a vydechne: „Tys to dokázala, Beo! Byla jsi lepší než my všichni dohromady. A nikomu jsi nic nedarovala. Jako bys už měla tetování na uchu!“ Obejme mě a já se usměju, jednak proto, že mě má Quinn v náručí a taky protože najisto vím, že má pravdu: mé argumenty byly bezchybné.

„Takže teď už budeš mít čas něco se mnou podniknout?“ chce vědět. Když jsem se připravovala na debatu, vídala jsem Quinna méně často. Teď už ji mám za sebou, a tak se zase jeden od druhého nevzdálíme ani na krok.

„Hrozně ráda,“ přiznávám.

„Bezva. Plánuju totiž parádní záležitost – výlet se stanováním mimo kapsuli. Na tři dny. Co říkáš? Za chvíli budeme mít několik dní volna.“

„To myslíš vážně?“

„Musím nejdřív opatřit pár věcí, ale myslím, že můžeme vyrazit už v neděli, pokud tě rodiče pustí. V sobotu ještě ne, mám fotbalový zápas.“

„Skvěle,“ souhlasím. „Ale ne... zapomněla jsem...“

„Na co?“ Stoupne si ke mně blíž a odhrne mi vlasy z očí.

„V pondělí večer máme studentský soudní proces,“ vysvětluju. „Vystupuju jako hlavní advokát obhajoby.“

„Aha, jasně.“ Kousne se do rtu.

„Strašně ráda bych jela stanovat, ale na ten proces se připravuju už věky.“

Quinn zavrtí hlavou. „Neomlouvej se, vím, že je to důležité,“ ujišťuje mě. Strčí si ruce do kapes, zhoupne se dozadu a dopředu na patách a přemýšlí. „Víš co, vynechám zápas a vyrazíme už v sobotu ráno. Trenérovi řeknu, že je to rodinný výlet.“ Kývne na mě hlavou.

„V žádném případě. Víím, jak tyhle zápasy miluješ,“ nesouhlasím. A já se zase hrozně ráda dívám, jak hraje.

„Houby. Chci na chvíli z kapsule. A potřebujeme být nějaký čas spolu, abychom vymysleli, co budeš dělat, až se staneš premiííkou.“ Znovu mě bere za ruce a kolébáme se ze strany na stranu jako v nějakém černobílém filmu. „Budeš tancovat na ulicích, Beo.“

Kolemjdoucí matka s kočárkem si významně odkašle. „Nech toho!“ směju se a odstrkuju ho. „Zavřou nás do vězení.“ Sice nevydáváme tolik energie, abychom porušovali zákon, ale i tak si palčivě uvědomuju, že s ním tancuju na veřejnosti.

„Nechceš jít dneska za školu? Můžeme třeba jít k nám domů a pustit si film. Už víím... pojďme se opít. Táta alkohol nikdy nezamyká,“ směje se. Znovu do něj strčím. Provokuje mě, protože dobře ví, že jsem za celý život nevynechala jediný školní den a že narozdíl od něj už po dvou skleničkách čehokoli alkoholického ztrácím rovnováhu a padám na zem.

„Nemůžu. Máme schůzku kvůli studentskému procesu. A nemáš ty čírou náhodou test z dějepisu?“ povídám.

„Díkybohu, že tě mám, Beo, jinak bych určitě propadl nepravostem,“ opáčí Quinn, vezme mi batoh a přehodí si ho přes pravé rameno, přičemž svůj vlastní nese na levém. Procházet se s ním po První zóně mi připadá tak přirozené, že na chvíli zapomenu, že sem nepatřím. Ale chodit po širokých ulicích, užívat si světla a být s Quinnem jsou samozřejmě věci, na které bych si rozhodně dokázala zvyknout. Neměla bych to dělat, ale začínám plánovat nový život – život premiííky.

Celý den jsem strávila sněním, plánováním a přehráváním svého vítězství v debatě, takže zpráva, která se mi objeví na padu, zatímco čekám ve vstupní hale

školy, až se Quinn vrátí z fotbalového tréninku, mi vůbec nedává smysl:

*Vážená slečno Whitcraftová,
s lítostí Vám oznamujeme, že vzdělávací
program firmy Dech pro budoucí manažery
s Vámi ukončil přijímací řízení. Všem
neúspěšným uchazečům doporučujeme udržet si
vynikající výsledky ve standardizovaných
testech, čímž zvýší své šance být příští rok
vybráni znovu do prvního kola.*

Profesor Felling

Několik vteřin na zprávu jen zírám, pak vstávám a vycházím dvojitými dveřmi z haly ven. Jdu po ulici tak rychle, jak se jen odvážím a o několik bloků dále se zhrouťm na lavičku. Ještě několikrát si zprávu přečtu, a když získám jistotu, že to není nedorozumění, vypnu obrazovku a napěchuju pad do nejhlubší kapsy svého ruksaku. Sedím a dívám se do dlaní.

Cosí ve mně touží vtrhnout do akademického institutu a žádat spravedlnost. Nikdy jsem se ale neučila být odvážná či ambiciózní, a tak místo toho vstanu a tiše zamírím domů. Kdykoli mě přemůžou slzy, utírám si oči a nos do rukávu. Napadá mě zavolat Quinna, ale vzhledem k tomu, že on se do vzdělávacího programu bezpochyby dostal, bylo by mi zatěžko sdílet jeho radost, ať bych se snažila sebevíc.

Vyjedu výtahem do patnáctého patra své budovy, projdu chodbou osvětlenou zářivkami a přiložím palec na snímač otisků prstů. Vnější dveře našeho malého bytu se se bzukotem otevřou a sotva jimi projdu, zase se s mlasknutím zavřou. Vnitřní dveře se poté otevřou automaticky. Byty jsou vzduchotěsné a vybavené kyslíkoměry, aby ministerstvo mohlo sledovat naši spotřebu – pokud spotřebujeme víc kyslíku, než pokrývají naše daně, platíme navíc.

Máma už je v předsíni a rozsvěcuje světlo, aby na mě lépe viděla. Určitě jsem v obličeji celá rudá a napuchlá. „Beo?“ Mámin obličej je bledý jak smrt a vrásky má tak hluboké, že připomínají jizvy. Pod očima má temné kruhy. Nemůžu si pomoci. Začnu přemýšlet o tom, jak dlouho ještě může vydržet takhle dřít bez jediné přestávky a znovu se rozbřečím.

„Nechci, abys umřela,“ vydám ze sebe plačtivě.

„Panebože, Beo, co to do tebe vjelo? Vždyť neumírám, jsem jen unavená, to je všechno.“ Na chvíli mě obejmeme svými vyhublými pažemi, a když mě pustí, všimnu si táty, jak sedí u jídelního stolu. Před ním leží miska s teplou večeří, ale on je tak unavený, že nechal vidličku trčet v jídle a usnul na židli.

„Neuspěla jsem v debatě. Můžu to zkusit znovu, ale až za rok.“

„Ach, Beo.“ Máma mě znovu obejmeme a já jí zabořím obličej do ramene. Neříká mi, abych si nedělala starosti, protože dobře ví, že by to nemělo smysl. Dělá si je ostatně taky, když přemýšlí, jak budeme žít, pokud se mi brzy nepodaří dosáhnout postavení přemí. „Pojďme se projít,“ navrhone. Ano, projít se. To si dovolit můžeme.

Procházíme stísněnými uličkami Třetí zóny do zóny Druhé, kde už budovy nevypadají, že se každou chvíli zřítí jedna na druhou. Tady se nacházejí školy, nemocnice, akademie pro stěvardy a byty nižších ministeruských úředníků. Kdybych se vyučila zdravotní sestrou nebo něčím podobným, mohla bych tu snadno jednoho dne bydlet. Já ale nechci. Chtěla bych bydlet v První zóně na okraji kapsule, tam, kde je největší světlo. Chtěla bych mít prostorný dům na velkém linoleovém trávníku. Dostat se do První zóny je jednoduché – stačí vyrazit z jakéhokoli bodu rovnou za světlem. Bydlet tam je ovšem něco úplně jiného.

Když se tam octneme, nahlížíme masivními vraty

na několik málo místností s rozsvícenými lampami a roztaženými záclonami, abychom aspoň spatřily to, co je pro nás nedosažitelné: starožitné jídelní stoly zachráněné z trosek Divočiny a kolem nich hlouček baculatých dětí, talíře a mísy skutečného jídla, třpytící se lustry.

Na vyhlídkové terase, co by kamenem dohodil od Quinnova domu, usedáme na kovovou lavičku. Díváme se ven na výměníky vzduchu připevněné ke kapsuli objemným gumovým potrubím a nasloucháme jejich tichému mručení. Za výměníky se rozkládá kus vyčištěné planiny jen tu a tam pokrytý hromadami suti a na dalekém horizontu se rýsují zbytky starého města. Kolem nás projde stevard s rukama za zády, změří si nás pohledem, a když se ujistí, že se chováme, jak se patří, pokračuje v obchůzce.

„Nemají nic lepšího na práci, než nás pořád sledovat?“ zabručí máma.

„Měla bych si najít práci. Potřebujeme peníze,“ prohlásím.

„Ne, Beo. Chci pro tebe lepší život, než mám já. A to znamená školu. Tvá práce je studovat.“ Stiskne mi ruku. Když tak sedím s mámou a dívám se na naši planetu plující vesmírem a hladovějící po kyslíku, ztrácím jistotu, že se mi kdy podaří rodinu zachránit. Spoléhám se na svůj mozek, ale zdá se, že to nestačí. „Tvůj dědeček tam chodíval na vandr každé jaro,“ ukazuje mi. „Já jsem se ale na mou duši od líbánek z kapsule nedostala ani na krok. Tenkrát jsme rok pilně střádali a vyrazili jsme ven na celé tři dny. Bylo to úžasné. Taky ale dost strašidelné. Když slunce zapadne, je úplná tma – nikde nesvítí žádné lampy.“ Otáčí se a ukazuje na pouliční svítilny vlídně ozařující První zónu. „Spali jsme přes den a chodili v noci, abychom se mohli dívat na hvězdy. Dostali jsme se až do Maldenu. Ne, Maldonu. Zaboha si nemůžu vzpomenout.“ Její paže směřuje k místu, které nevidíme, protože ho

skrývá pahorek. „A mohli jsme si tam půjčit loďku a plout po vodě.“

„Škoda, že nemůžu žít v Divočině.“

„Nech těch nesmyslných nápadů, Beo,“ řekne s povzdechem, přestože je to ona, kdo vede romantické řeči. „A v každém případě je tam smutno. Pusto. Na zemi i na moři.“ Jestli mě chtěla rozveselit, tak určitě nezvolila ten nejlepší způsob. Jestli něco, tak se cítím ještě hůř. Škoda, že mě takhle rozhozenou neobjevil táta. Určitě by se celou záležitost snažil obrátit v žert.

Vstáváme a procházíme se po chodníku vedoucím dokola po okraji kapsule. Kolem nás prosvíští skupina běžců, všichni prémiové v kyslíkových maskách. U pasů mají miniaturní kyslíkové nádrže se žlutým nápisem *Dech* na vnější straně. Hlasitě oddechují, pot z nich jen teče a vůbec kvůli námaze vypadají dost ošklivě. Máma se za nimi ale i tak usmívá, oči dokořán jako dva talíře.

„Kde ti lidé berou peníze?“ dívá se za nimi a hlasitě uvažuje. „A ke všemu má každý určitě nejmíň dvanáct dětí.“ Nevěnuju jí pozornost a snažím si užít výhled.

„Jsem pozvaná na výlet se stanováním,“ oznamuju.

„Se stanováním?“ dotkne se tlustého zakřiveného skla kapsule.

„Pozval mě tam Quinn.“

„Je ale leden a my nemáme teplé oblečení. Venku není žádná klimatizace, zlato. A k tomu ještě kyslíkové nádrže. Jednoduše si to nemůžeme dovolit,“ namítá.

„Kyslík dostanu jako dar. A Quinn má spoustu oblečení, které mi může půjčit.“

„O tom nepochybuju.“ Odvrací zrak. Quinna má ráda, ale jeho rodiče nemůže vystát. Myslí si, že jsou namyšlení, což je pravda, a Quinnova tátu navíc považuje za původce většiny svých problémů, zvláště když jí přijde účet za kyslík.

„Měla by sis ho vzít,“ navrhuje.